

[Anne Grete Holmsgård]

ser i den forjættede private sektor. Hvor er det egentlig, regeringen henter belæg for sit blålys om, at stigende private investeringer kan skaffe 500.000 nye arbejdspladser i løbet af de næste ti år, for det er faktisk, hvad der skal til, hvis de arbejdsløse og hvis nytillkommerne til arbejdsmarkedet skal sikres beskæftigelse med denne metode?

Hvis vi nu bare foretog det tankeeksperiment – og det er et tankeeksperiment – at produktiviteten ikke steg, at der ikke blev investeret i ny teknik, så ville en fordobling af den nuværende industriproduktion kun sikre 60.000 nye arbejdspladser eller sagt med andre ord: der skal en femdobling til. Fem gange så mange plæneklippere, fem gange så mange kaffemaskiner, fem gange så mange truthorn osv. Det er det rene galimatias.

De positive resultater af regeringens hestekur på beskæftigelsen er da også totalt udeblevet. Siden regeringen trådte til, er 25.000 ekstra blevet kastet ud i arbejdsløshed. Regeringens egne økonomer regner med, at 35.000 yderligere går samme vej i 1984; til trods for at overskuddet, eller lad os bare kalde det profitten, i industrien blev næsten fordoblet fra 1980 til 1982, så faldt investeringerne, og der er ikke skabt én eneste ekstra arbejdsplads i den private sektor. Tværtimod kan vi konstatere, at arbejdsløsheden stiger, og at der bliver flere og flere langtidsarbejdsløse – 60.000 i år.

Realindkomsten gik samme vej nedad. Værst gik det for de rundt regnet 50.000 på varig hjælp: 3.050 kr. om måneden plus børnetilskud, der langtfra dækker, hvad det koster at have navnlig halvstore børn. Man kan leve for de penge, bevares, men kan man også leve værdigt i et samfund, der i øvrigt bygger på forbrug, forbrug og atter forbrug? Jeg finder det i hvert fald dybt uværdigt, at et flertal af satte rumper herinde ikke engang kan yde denne meget udsatte gruppe af børn og voksne anstændige levevilkår.

Næst i rækken stod de arbejdsløse og efterlønsmodtagerne, der som bekendt især kommer fra de ufaglærtes rækker. Så kom de offentligt ansatte og så LO-arbejderne. Vennerne mærkede ikke noget til nedskæringerne. De selvstændige og dem med formuer kunne notere sig en fremgang. Bankerne er ved at overgå hinanden i smarte tilbud om at få lånt de bugnende kasser ud, så de kan for-

mere sig, og aktieejerne noterede en net ekstrasfortjeneste i form af kursgevinster på 30 mia kr. Det foregik med velvillig støtte fra de radikale; dér fik uligheden i samfundet lige en tak til. Det er den tak, der virkelig gør ondt, når man dukker ned bag de anonyme statistikker. Jeg er overbevist om, at det vil blive husket, og at de radikale vil blive takket for den indsats fra alle de tavse mødre, fædre, unge, gamle, efterlønsmodtagere og alle de andre, der nu kan se frem til at skulle holde for igen uden noget som helst andet synligt resultat, end at de får det dårligere og dårligere.

For hvad vil regeringens lovkatalog betyde? Hvad vil regeringens finanslovforslag betyde, hvis det gennemføres? Det vil betyde højere kontingenter til A-kasserne: 400 kr. ekstra. Det vil betyde ekstra skattestigninger. Det er det, man kalder en stigning af sygedagpengebidraget. Det vil betyde 1.200 kr. ekstra til sygesikring for en meget stor gruppe af befolkningen og langtfra kun de mest velstillede. Det vil betyde mindre børnetilskud, højere institutionstakster, mindre i mæketilskud, og for dem, der sidder alleryst på arbejdsmarkedet, rammer det selvfølgelig også allerhårdest. Det er dem, der vil blive ramt af anciennitetsreglerne, hvis de alligevel gennemføres. For at sætte tal på vil det betyde et smæk på op til 23.000 kr. på årsbasis, og det kan nok mærkes.

Men kan regeringen overhovedet få flertal for denne politik? Den gamle taktik med at tage munden fuld og så lade de radikale pille de værste ting ud mod til gengæld at stemme for alt det andet ser ud til at være blevet lidt vanskeligere efter de radikales landsmøde, også selv om udtalelserne fra det radikale landsmøde øjensynlig ikke engang kan formå den radikale gruppe herinde til at støtte en dagsorden, som er skåret ud af det samme landsmøde.

Til gengæld sker der det, at socialdemokratiet er i fuld færd med at byde sig til. Det ryger gennem luften med appeller til regeringen. Det gjorde det den 9. september, da vi havde den ekstraordinære samling, og appellerne er kommet igen og igen siden da, appeller om at skifte fremskridtspartiet ud og i stedet samarbejde med socialdemokratiet. De markante udtalelser mod regeringens politik, der faldt fra den socialdemokratiske ordfører sidste oktober, er vendt til appeller. Socialde-